ת"א 21099-04-20 פלוני נ' הראל חברה לביטוח בע"מ

בפני כבוד השופטת קרן אניספלד

תובע **פלוני**
ע"י עו"ד עאיד קיבלאוי

נגד

נתבעת **הראל חברה לביטוח בע"מ 520004078**
ע"י עו"ד דודי בכר

פסק - דין

לפני תביעה לפיצוי נזק גוף שיוחס לתאונת דרכים, תוך טריקת דלת הרכב אגב יציאה ממנו.

א. <u>ההליך והצדדים לו</u>

1. התובע, יליד שנת 1986 ובעל משרד בתחום תכנון וביצוע של עבודות בניין באום אל פחם, הגיש תביעה לפיצוי נזקי גוף על-פי חוק פיצויים לנפגעי תאונות דרכים נגד הנתבעת, מבטחת רכבו מסוג יונדאי מ.ר. 2370034 (להלן **הרכב**).

2. על-פי כתב-התביעה נפגע התובע ביום 12.5.2018 בעת שירד מהרכב ודלתו נסגרה על כף ידו הימנית (להלן **התאונה**). נטען לפגיעה באצבעות 4 ו-5 בכף ידו הימנית של התובע ובכלל זה שבר עם תזוזה בבסיס הגליל האמצעי באצבע 4.

3. התאונה, שעל-פי הנטען ארעה בדרכו של התובע לעבודה, הוכרה בידי המוסד לביטוח לאומי (להלן **המל"ל**) כתאונת עבודה. לתובע נקבעה נכות צמיתה בשיעור 5% על-ידי וועדה רפואית של המל"ל בענף נפגעי עבודה – שחלה בהליך דנן כנכות על-פי דין ; שולמו לו תגמולים בסך מצטבר נומינלי של 19,571 ₪ [נספח א' לתיק מוצגי הנתבעת].

4. הנתבעת התגוננה מפני התביעה וביקשה לדחותה, תוך הכחשת קרות התאונה ונסיבותיה כפי שתוארו בכתב-התביעה.

5. בשלב קדם-המשפט הוגשו תחשיבי נזק והובהר כי הנתבעת מסתמכת על דו"ח חוקר שהוצג לעיון בית-המשפט [להלן **דו"ח החוקר** ; החלטה מיום 27.12.2020]. בעקבות העיון, התקיים ביום 12.4.2021 דיון במעמד התובע ובאי-כוח הצדדים, בו העמיד בית-המשפט את התובע על סיכון של דחיית התביעה, במסגרת דיון בסיכויים וסיכונים לכאוריים מן הסוג שנעשה במסגרתו של קדם-משפט – ונוכח העולה מדו"ח החקירה בכל הנוגע למנגנון הפגיעה הנטען.

6. התובע הודיע בו במקום כי הוא עומד על תביעתו וביקש לקבוע את התיק לדיון הוכחות. נקצבו מועדים להגשת ראיות בתצהירים. בתוך כך נקבע, לבקשת הנתבעת, כי דו"ח החוקר וחומר החקירה יהיו חסויים עד תום פרשת התביעה.

7. התובע הסתמך על תצהירו [ת/1]; לא הובאו על-ידו עדים נוספים. מטעם הנתבעת נשמעה עדות החוקר, מר אברהם בן ארצי [להלן **החוקר**; תצהירו סומן נ/3]. ביום 27.3.2022 נשמעו העדים הללו וכן סיכומי טענות על-פה.

ב. <u>דיון והכרעה</u>

דין התביעה להידחות; להלן יובאו הטעמים לכך. ההפניות הן לפרוטוקול, אלא אם צויין אחרת.

1. התובע – 'המוציא מחברו' שנטל השכנוע לגבי תביעתו מונח לפתחו, הסתמך לשם הוכחת התאונה על עדותו היחידה. צודקת הנתבעת בטענה כי זו עדות יחידה של בעל-דין כמשמעה בסעיף 54(2) בפקודת הראיות; כדי לקבוע ממצא לטובת התובע על-יסודה, נדרשת הנמקה. הנמקה כזו איננה בנמצא. היפוכו של דבר הוא הנכון; עדות התובע הותירה רושם שלילי ולא אמין במובהק, זאת באורח עקבי ובשורה ארוכה של עניינים בעלי חשיבות להכרעה.

2. התובע הגיש את תצהירו בעת שכבר ידע – בעקבות הדיון שנערך בנוכחותו ביום 12.4.2021, כי עומד לו לרועץ דו"ח חקירה שהנתבעת ערכה לגביו. בדו"ח תועדו שיחתו של התובע עם החוקר ושחזור של התאונה שערך בנוכחותו. הדברים היו ידועים לתובע עוד טרם חשיפתו של הדו"ח והצגתו לעיניו. במציאות זו, ניתן היה לצפות שהתובע יעשה כל שלאל ידו כדי להרים את נטל השכנוע לגבי עצם קרות התאונה, נסיבותיה והיותה תאונת דרכים: יפרט את מלוא נסיבות האירוע בתצהירו, דבר דבור על אופנו, ויזמן עדים רלוונטיים כדי למלט את עדותו מרשתו של סעיף 54(2) בפקודת הראיות ולספק לה תימוכין חיצוניים. התובע נמנע מכל אלה ללא צל-צלו של הסבר.

3. בתצהירו תיאר התובע את התאונה כך: "**[...] ביום 12.05.2019 בשעה 15:30 או בסמוך לכך, עשיתי תאונת דרכים בזמן שירדתי מהרכב, דלת המכונית נסגרה על כף ידי הימנית**" [ת/1 בסעיף 3]. בגדרו של תיאור קצר זה, כשל התובע מלנקוב נכונה בתאריך התאונה. בפתחו של דיון ההוכחות ביקש בא-כוחו להעמיד דברים על תיקונם וציין שהתאונה ארעה ביום 12.5.2018 [עמ' 9 ש' 11]. הצהרה זו אינה פוטרת את התובע מלבאר כיצד עלה בידו לטעות בתאריך התאונה בתצהיר עדות ראשית בן עמוד אחד שחתימתו מתנוססת בשוליו; הסבר כזה לא ניתן, באופן שמעיד על בקיאותו והתעמקותו של התובע בעדותו הראשית.

4. זו אינה דוגמא יחידה: בשאלון שהופנה אליו בידי הנתבעת התבקש התובע לציין אם היו עדים לתאונה. הוא ענה על השאלון בתצהיר. לגבי שאלה זו (מס' 37) נרשם בתצהירו כך: "**לברר מול הלקוח**" [נ/1]. אין זה מענה שניתן לייחס לתובע; הוא מעיד על אופן חתימתו על-גבי תצהיר ומתיישב עם מה שנאמר לעיל לגבי תצהיר עדותו הראשית.

5. בחקירה נגדית מסר התובע תיאור שונה של אופן קרות התאונה, בהשוואה לגרסת התצהיר. עתה טען כי עצר בחניון ליד המשרד, ירד מהרכב, הניח את כף ידו הימנית על-גבי הקורה שמפרידה בין הדלת הקדמית לאחורית בצד שמאל של הרכב וטרק בשמאלו את דלת הנהג כשאצבעות ידו הימנית נמצאות בציר של הקורה [עמ' 14 ש' 1-6]. תיאור זה – לא בא זכרו בכתב-התביעה, בתצהיר עדותו הראשית של התובע או בתצהיר הנסיבות שנתן בתאריך 8.1.2020 [חלק מנספח ב' בתיק מוצגי הנתבעת].

6. תיאור התאונה שנמסר בחקירה נגדית לא נזכר גם בהודעתו של התובע למשטרה שנעשתה בתאריך 12.5.2018, קרי, ביום התאונה; שם הקפיד התובע לציין שהתאונה ארעה בחניון המשרד ובסעיף 'תיאור המקרה' ציין: "**פגיעה באצבע השני בכף הימני בירידה מהרכב בזמן הגעה למשרד**". התובע נשאל מדוע לא ציין בדיווחו למשטרה את מלוא נסיבות התאונה כפי שתיארן בבית-המשפט, ואזי פטר עצמו בטענה זו: "**[...] אתה מדווח על התאונה ואתה לא מתחיל לפרט להם, כי תהליך הפירוט זה בשלב שני**" [עמ' 15 ש' 21-29]. אין לקבל זאת. ראשית, בהודעה למשטרה דווקא הובא פירוט; התובע הדגיש שדובר בחניון המשרד ובזמן הגעה למשרד. נוכח פירוט זה, מתעוררת מאליה השאלה מדוע לא ציין גם את אופן קרות התאונה. שנית, אפילו ציפה התובע למסור את כל הפירוט לגבי התרחשות התאונה 'בשלב שני', הרי ששלב זה הגיע עם הגשת התביעה דנן. דא עקא, בכתב-התביעה, בתצהיר עדותו הראשית או בתצהיר הנסיבות הוא בחר להסתיר את מלוא המידע וזה נשלף רק בעומדו על דוכן העדים. נובע מכך שגם לשיטת התובע עצמו, הוא כבש את הסברו לגבי מנגנון הפגיעה המלא והשלם והציגו בפני בית-המשפט לראשונה רק בחקירה הנגדית.

7. זאת ועוד. התובע כבש והסתיר פרט מרכזי לגבי התאונה; רק בחקירה נגדית – ולא בשלב ראשון שלה אלא בעיצומה, נזכר לציין כי בזמן התאונה היה עסוק בשיחת טלפון שהסיחה את דעתו; הוא נפגע בידו בעודו משוחח עם מאן דהוא במכשיר הנייד שלו, אותו החזיק בין אוזנו לבין כתפו השמאלית [עמ' 14 ש' 1-4, 23-26]. לא עלה בידו של התובע להסביר באופן מניח את הדעת מדוע לא סיפר לחוקר, במעמד שחזור התאונה, שהיה עסוק בשיחת טלפון שגרמה לו אי-תשומת לב והשיאה תרומה לקרות התאונה; הסברו היה לא אמין בגלוי. הוא כשל בנסותו לתרץ את חסרונו של פרט מהותי זה בתצהיר עדותו ולא בחל בטענה כי בתצהיר כתב את הדברים "**בקטן**" [עמ' 14 ש' 27 עד עמ' 15 ש' 12].

8. אלא שזאת עיקר. אם התרחשה התאונה תוך כדי שיחת טלפון בה היה התובע נתון, אזי יש בנמצא עד ישיר לתאונה – הוא בן שיחו מן העבר השני של הקו. אילו באמת קרתה התאונה, כי אז היה אותו בן שיח עלום-שם שומע את צעקתו של התובע כשהדלת נטרקה על כף ידו, או אולי קללה שהלה סינן מפיו בעת שנפצע ברגע של חוסר תשומת לב. זהו עד רב חשיבות להוכחת גרסתו של התובע לגבי תאונה שעצם קרותה שנוי במחלוקת. התובע הסתיר עד זה, לא גילה את שמו ולא זימנו ליתן עדות לשם תמיכה בגרסתו. זהו מחדל מהדהד שעומד לו לרועץ ומקים נגדו חזקה ראייתית כבדת משקל שמעיבה על גרסתו ואינה מאפשרת לתת בה אמון [ע"א 465/88 **הבנק למימון ולסחר בע"מ נ' מתתיהו**, פ"ד מה(4) 651, 658-659 (1991)]. הדברים אף מעמידים באור הנכון את טענת התובע כי לתאונה עצמה לא היו עדים [עמ' 10 ש' 27-30].

9. אין זה העד היחיד שהתובע נמנע מלזמן ללא כל טעם מבורר. לטענתו, מיד אחרי התאונה הגיע למשרדו וקיים בו פגישה עם אחיו ועם מהנדס שמועסק על-ידו. התובע מסר עדות לא עקבית, משתנה, כשנשאל אם שיתף את אחיו ועובדו בתאונה שבה נפגע אך דקות אחדות קודם לכן. תחילה טען שלא אמר להם דבר; מיד אחר כך שינה את טעמו והצהיר שסיפר להם שנפגע באצבעו [עמ' 10 ש' 19-26; ר' והשוו עמ' 11 ש' 4-7 לעמ' 11 ש' 8-14]. הימנעותו של התובע מהשמעת אחיו ומהנדס עובד משרדו כעדים ששמעו מפיו על פגיעתו בתאונה מיד לאחר קרותה אומרת דרשני ומעצימה את החזקה הראייתית שקמה נגד גרסתו.

10. התובע מסר עדות משתנה, לא עקבית, לגבי השעה בה התרחשה התאונה ולגבי השעה שבה פנה לקבלת טיפול רפואי ביום התאונה. בא-כוח הנתבעת הרחיב על כך בחקירה הנגדית ובסיכומיו. היעדר עקביות של התובע בעניינים הללו מתווסף לרושם הלא אמין של עדותו. היה ביכולתו לומר בפשטות שחלף זמן מאז התאונה כך שציר הזמן בכלל – והשעות שנוגעות בדבר בפרט, אינם זכורים לו. הוא נמנע מכך ובחר לנקוב בשעות מפורשות או למצער בטווח זמנים, הן לגבי שעת התאונה (15:00 – 15:30) והן לגבי שעת פנייתו למוקד רפואי לקבלת טיפול (19:00 עד 21:00) [עמ' 10 ש' 9 ועמ' 11 ש' 17-20 בהתאמה]. התובע שלל במפורש את האפשרות שהתאונה קרתה בין השעות 12:00 ל-13:00 [עמ' 11 ש' 1-3]. לפי המסמך הרפואי הרלוונטי, הוא פנה למרכז הרפואי 'סארה' ביום התאונה בשעה מאוחרת יותר, 22:27 [עמ' 12 ש' 6-7]. אשר לשעת התאונה, ביום 30.12.2019, בשיחתו עם החוקר שהוקלטה, מסר התובע כי היא ארעה בין 12:00 ל-13:00 – בדיוק בשעות שאותן תיאר בעדותו לפני כלא אפשריות ומוקדמות מדי [נ/3, עמ' 1 ש' 26-27 לתמליל השיחה].

11. אכן, שעת התאונה ושעת הפניה לקבלת טיפול רפואי אינן חזות הכול. בה בעת, כאשר מדובר באירוע מוכחש, בעדות יחידה של תובע לגביו, במי שהקפיד למסור גרסה דלה וחסרה לגבי

נסיבות התאונה ולא זימן עדים רלוונטיים לתמיכת עדותו – אזי לעדותו המשתנה בנוגע לציר הזמן יש משקל ומשמעות. גם היא, בתורה, מצביעה על חוסר אמינות של התובע.

12. אין בכך למצות את חוסר אמינותו של התובע בעניינים שיורדים לשורשם של דברים. לחוקר הוא מסר שאינו זוכר היכן היה לפני התאונה והסתפק באמירה כללית שבדק יציקה בכפר; עוד ציין שם שהתאונה קרתה כשירד מן הרכב [עמ' 9 בתמליל ש' 1-4]. בעדותו לפני, בחלוף זמן רב עוד יותר ביחס לשיחתו עם החוקר, ידע התובע לנקוב בשמו המלא של מי שבביתו נכח לבדיקת יציקה סמוך לפני התאונה [עמ' 10 ש' 15-16]. כך או כך, אין ממש באמירתו כי התאונה ארעה כשירד מן הרכב; גם לגרסתו, הוא נפצע כשכבר עמד מחוץ לרכב, תוך כדי סגירת דלת הנהג.

13. מיד אחרי התאונה התלונן התובע על פגיעה רק באצבע 4: כך בהודעתו במשטרה וכך גם כשנבדק במרכז הרפואי 'סארה'. בהמשך נבדק התובע על-ידי רופא אורתופד, ד"ר מדלג', במסגרת קופת החולים; הלה ציין ביום 22.5.2018 את תלונות התובע שהוגבלו לאצבע 4. אצבע 5 בכף יד ימין (הזרת) לא נזכרה, בין ברישום התלונות ובין במהלך הבדיקה. כך היה גם ברשומות רפואיות של ד"ר מדלג' מיום 13.6.2018, מיום 21.6.2018 ומיום 17.7.2018. בתיעוד רפואי שערך ד"ר תיסיר מחאג'נה ביום 16.9.2018 נזכרה תלונה יחידה לגבי חבלה באצבע 4 שביטויה בשבר בבסיס הגליל האמצעי עם תזוזה אשר טופלה בקיבוע בסד מתכת. הדבר סותר מניה וביה את עדות התובע, שטען כי דווקא התלונן בפני ד"ר מדלג' על חבלה באצבע 5 והלה בדק אותה [עמ' 12 ש' 23-32]. בתקופה הסמוכה לתאונה, אין כל תלונה מתועדת על חבלה באצבע 5. התיעוד הרפואי עדיף לאין ערוך על-פני עדותו המגמתית, הלא אמינה, של התובע. טענת התובע כי במהלך ריפוי בעיסוק הוא טופל גם באצבע 5 אינה משנה מכך [עמ' 18 ש' 11-12]. מנספחי התביעה עולה כי אצבע 5 נזכרה לראשונה ביום 11.4.2019, כמעט שנה אחרי התאונה. המסמך לא צורף בידי התובע כראיה; לתצהירו אין נספחים.

14. התובע שחזר את מנגנון פגיעתו בתאונה, בפני החוקר ובאולם בית-המשפט. לטענתו, היא ארעה בעת שהניח את כף ידו הימנית על הקורה המפרידה בין דלתות הרכב בצד שמאל ואז טרק על יד ימין את דלת הנהג באמצעות ידו השמאלית. ודוק: התובע טען כי כף ידו הימנית מוקמה כשגב כף היד צמוד לדופן הרכב ופנים כף היד פונה החוצה, במנח בו כף היד 'הפוכה', ארבע אצבעות יד ימין פרושות ופונות לכיוון תא הנהג והאגודל זקור כלפי מעלה. תצלומים שערך החוקר במהלך השחזור הוגשו בידי הנתבעת; התובע אישר שהם תואמים את מנגנון הפגיעה הנטען [נ/2 ו-נ/4; עמ' 17 ש' 12-18].

15. מנח כף יד ימין של התובע בזמן התאונה הוא עניין מרכזי לטענתו כי נפגע בשל טריקת דלת הרכב במהלך סיום יציאה ממנו. מדובר במנח תמוה, לא טבעי בעליל. ראשית, התובע לא הסביר מדוע צריך היה להשעין את כף ידו הימנית על הרכב, בכלל, לשם סגירת דלת הנהג

באמצעות יד שמאל. מדובר באדם צעיר ובריא, לא בקשיש שצריך להישען על הרכב תוך כדי סגירתו לתוספת תמיכה. שנית, הנחת כף יד ימין על הרכב בצורה הפוכה, כשגב כף היד צמוד לרכב, פנים כף היד פונה החוצה, לעבר התובע, והאצבעות פשוטות בזווית של תשעים מעלות שמאלה אינה טבעית כלל; היפוכו של דבר הוא הנכון. היא כרוכה בסיבוב לא טבעי של כתף וזרוע ימין. התובע חווה קושי ממשי בניסיון לתרץ ולנמק מנח זה.

16. לו באמת הציב התובע את כף ידו הימנית במנח הנטען, אזי הייתה הדלת נטרקת על אצבעות 2 עד 5. תצלומי השחזור מצדדים בכך באופן נעלה מספק. בצדק הדגיש בא-כוח הנתבעת כי השבר באצבע 4 נגרם בבסיס הגליל האמצעי. במנגנון הפגיעה שתיאר התובע, אין אפשרות לפציעה תחומה, ממוקדת, שתוגבל לאצבע 4; ניתן היה לצפות לחבלה כלשהי – פציעת עור, מעיכה, שטף דם – גם באצבעות אחרות למעט האגודל. התובע נקלע להתפתלות גלויה לעין כשניסה ליישב בין סוג הפגיעה ומקומה לבין מנגנון התאונה לו טען; הוא לא בחל בהשמעת טענות חדשות, מנוגדות לתצלומי השחזור ולעדותו קודם, לפיהן קיפל חלק מן האצבעות עובר לפגיעה. מדובר בעדות לא אמינה שאין מנוס מלכנותה דברי כזב נטולי כל בסיס והיגיון [עמ' 18 ש' 17-28; עמ' 19 ש' 1-29]. באולם בית-המשפט, לא הצליח התובע להדגים מנח כף יד שתואם את פגיעתו [עמ' 19 ש' 19-21].

17. עדותו של החוקר הייתה אמינה. אין ולא כלום בכך שההקלטה שערך לא כללה גם את שלב השחזור – וזה תועד בתצלומים שהתובע אישרם. התובע אף אישר את קולו בהקלטה אשר תיעדה את שיחתו עם החוקר [עמ' 13 ש' 31-33]. החוקר הדגיש שבשלב השחזור אמר התובע "**זה קרה ככה**" והחוקר צילם את הדברים [עמ' 21 ש' 32-33]. דבריו תואמים את התרשמותו של בית-המשפט מן השחזורים שהתובע ערך באולם בית-המשפט במהלך חקירתו הנגדית: אילו נרשמה עדותו בפרוטוקול כמות שהיא, היא הייתה מתמצה בדיוק באמירות מסוג זה ("זה קרה ככה") שאינן מלמדות דבר; במהלך העדות, בית-המשפט הוא שהכתיב את האופן המדויק בו הציג והציב התובע את ידו ואצבעותיו בכל הדגמה והדגמה [ור' למשל עמ' 14 ש' 8-9, 13-14, 26; ר' גם עמ' 18 ש' 17-18 והשוו לש' 25-27].

18. אני קובעת אפוא שקרות התאונה באופן הנטען – כתאונת דרכים שנגרמה תוך כדי טריקת דלת הרכב על יד ימין של התובע, לא הוכח ולו בדוחק. די בכך כדי לגרום לדחיית התביעה.

19. בשולי הדברים: בתצהיר התובע לא הובאו ראיות ממשיות לשם כימות נזקיו. לא צורף תיעוד שילמד על אובדן הכנסה או נזק ממשי אחר שהיה נחלתו. לא הובא טיעון פרטני לגבי ראשי הנזק הרלוונטיים. בטענת התובע שכל התיעוד נמצא 'אצלכם' – בידי הנתבעת ובתיק בית-המשפט, אין ולא כלום [עמ' 15 ש' 10-11]. כתב-תביעה ונספחיו הם טענות, הא ותו לא; כך גם תחשיב נזק. על-מנת לעשות מסמך כלשהו לראיה, יש לצרפו לתצהיר תוך אימותו.

20. כאמור, לתצהיר התובע לא צורף כל מסמך. בתוכנו, אין זכר לכימות נזקיו הנטענים. אילו הוכחה התאונה – ולא אלו פני הדברים, אזי לא היה התובע זכאי אלא לפסיקת פיצוי בגין כאב וסבל. צודקת הנתבעת בטענתה כי בשים לב לנכותו – 5% לצמיתות, ולדלות המשוועת של תצהירו במישור הנזק, היה הפיצוי שהתובע עשוי לקבל בשל כאב וסבל נמוך מן הסכום ששולם לו בגין התאונה על-ידי המל"ל. אילו הוכחה התביעה, היה נקבע כי היא נבלעת כולה בתגמולי המל"ל.

21. אין באמור לעיל כדי למצות את הקשיים הרבים בעדותו של התובע, אולם די בהם להכריע במחלוקת הממשית ולהוביל לדחיית התביעה במלוא סכומה.

ג. <u>סיכומם של דברים</u>

1. התביעה הוגשה עוד בטרם נכנסו לתוקפן תקנות סדר הדין האזרחי מ-2018. יחד עם זאת, התובע הועמד בידי בית-המשפט על קשיים לכאוריים בתביעתו ביום 12.4.2021, בעת שפרק עקרונות היסוד בתקנות החדשות כבר נכנס לתוקף וחל על ההליך בתחולה מיידית. תחת קורת הגג של עקרונות אלה אין עוד עמדה טולרנטית, מכילה, להתנהלות שמגלה זלזול כלפי זמן שיפוטי – משאב ציבורי מוגבל, וצורכת אותו ללא תכלית ראויה. כך עולה מתקנה 4: "**לא יעשה בעל דין [...] שימוש לרעה בהליכי משפט ובכלל זאת פעולה בהליך שמטרתה או תוצאתה לשבשו, להשהותו או להטריד בעל דין, לרבות פעולה בלתי מידתית לאופי הדיון, לעלותו או למורכבותו**".

2. התקנה אינה חלה רק על מצבי קיצון של שימוש לרעה בהליך משפטי; היא כוללת גם מצבים מרוככים יותר, בהם בעל-דין צורך זמן שיפוטי לשם ניהול הליך מלא גם כאשר מראש נהיר לו שאין בידו די ראיות שתספקנה באופן סביר לצליחת רף מאזן ההסתברויות, אך הוא דבק בעמדתו בהתעלם מכך, ובעודו מודע למאזן הסיכויים והסיכונים שאינו לטובתו.

3. התקנות החדשות כרוכות בשינוי תודעתי: לא עוד התנהלות של מתדיין אד-הוק אלא תכנון והיערכות קפדניים לקראת ההליך כבר מתחילתו, תוך בחינת העדויות והראיות הקיימות ומודעות לאלו שאינן, באמצעותן יוכל כל צד לשטוח את גרסתו בפני בית-המשפט. הדברים מחייבים זהירות יתרה של מי שיודע כי יבקש מבית-המשפט לקבוע ממצא לטובתו על-בסיס עדותו היחידה שאין לה חיזוק חיצוני.

4. בית-המשפט אינו יודע ואינו מתיימר לקבוע מה היה; הוא מוסמך לקבוע מה הוכח שקרה. לבית-המשפט באים עם ראיות, לא עם תקוות וציפיות. מתדיין שמשליך את יהבו אך ורק

על עדותו היחידה שאין לה תימוכין – ומתעלם מהמלצות בקדם-המשפט שמצביעות בפניו על סיכויי וסיכוני ההליך, רשאי אומנם לעמוד על תביעתו (או הגנתו), אך הוא עשוי למצוא עצמו בסופו של יום חשוף לסיכון מוגבר של פסיקת הוצאות תוך קביעה כי עמדתו לא הייתה סבירה, הסיכון התממש, לא היו באמתחתו מלכתחילה די ראיות להוכחת גרסתו, ובעמידתו עליה הוא צרך זמן שיפוטי שלא לצורך, באופן לא מידתי ובחוסר תום לב.

5. לעת הזו, אנו נתונים בתקופת ביניים של הטמעת התקנות החדשות והשינוי התודעתי שטמון בהן, תוך הפנמת השפעתן על ההתנהלות הלכה למעשה. אין זה מן הנמנע כי במהלך הזמן יפותחו כללים שיאפשרו ואף יחייבו, במקרה מתאים, השתת הוצאות לטובת אוצר המדינה בשל שימוש לא ראוי בזמן שיפוטי, כאשר "הכתובת הייתה על הקיר" כבר בקדם-המשפט, טרם תחילתו של הבירור העובדתי.

6. במקרה דנן, יש ליתן למורת הרוח שעוררה עדותו של התובע – עדות בדים – ביטוי בפסיקת הוצאות משמעותיות לנתבעת. התקיימו שלוש ישיבות קדם-משפט ודיון הוכחות לא קצר. הנתבעת ערכה חקירה על-אודות התאונה ונשאה בשל כך בהוצאות, לרבות שכר התייצבותו של החוקר לעדות. הנתבעת אספה תיעוד רפואי לגבי התובע. בא-כוח הנתבעת ביקש לפסוק את הוצאותיה בסכום שלא יפחת מ- 12,000 ₪. פסיקת סך של 15,000 ₪ (כולל מע"מ) הוא ראוי ונכון בנסיבות העניין, בחלוקה של 5,000 ₪ כהוצאות ההליך ו- 10,000 ₪ כולל מע"מ בגין שכ"ט עו"ד (להלן יחד **הסכום הפסוק**).

7. התובע ישלם לנתבעת את הסכום הפסוק, באמצעות בא-כוחה, תוך שלושים יום מן המועד בו יומצא לו פסק-הדין. סכום שלא ישולם במועד יישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק מיום פסק-הדין עד מועד התשלום בפועל.

<u>המזכירות תמציא את פסק-הדין לצדדים ותסגור את התיק</u>.

ניתן היום, כ"ה אדר ב' תשפ"ב, 28 מרץ 2022, בהעדר הצדדים.

קרן אניספלד, שופטת